

CHARIS

Catholic Charismatic Renewal International
Service

1. MOLIMO DA PRIMIMO DUHA

U nadolazećoj Pedesetnici, CHARIS, novo jedinstveno tijelo koje će služiti cijeloj struji katoličke karizmatске obnove, započet će s radom. To je jedinstvena prilika za obnovljeno izlivanje Duha na nas i cijelu Crkvu. Svrha ovog razmatranja, kao i sljedeća dva za koja me je koordinacijski odbor CHARIS-a zamolio da podijelim, je upravo podržati i potaknuti, uz pomoć biblijskih i teoloških temelja, odluku na molitvu mnoge braće i sestara kojom žele doprinijeti uspjehu ovoga duhovnog događaja.

Kako su se apostoli pripremali za dolazak Duha Svetoga? Molitvom! „Svi oni bijahu jednodušno postojani u molitvi sa ženama, i Marijom, majkom Isusovom, i braćom njegovom.¹” Molitva apostola, ujedinjena s Marijom u gornjoj sobi, je prva velika epikleza. To je bila inauguracija epiklične dimenzije Crkve. Od tada će zaziv „Dođi, Duše Sveti” zauvijek odjekivati u Crkvi, a liturgija će ga upotrebljavati za uvođenje u sve njezine najvažnije dijelove.

Dok se Crkva molila, „I eto iznenada šuma s neba, kao kad se dignu silan vjetar ...Svi se napuniše Duha Svetoga²”.

Ono što se dogodilo kod Kristova krštenja, ponovno se događa: „Kad se krstio sav narod, krstio se i Isus. I dok se molio, rastvori se nebo, siđe na nj Duh Sveti³”.

Moglo bi se reći, kako je prema sv. Luki, Isusova molitva ta koja je otvorila nebesa pa se na njega spustio Duh. Isto se dogodilo na Pedesetnicu.

Iznenadujuće je kako je u Djelima apostolskim dolazak Duha Svetoga u čvrstoj povezanosti s molitvom. Odlučujuća uloga krštenja se ne prešućuje⁴, ali se još više potiče na molitvu. Savao „se molio” kad je Gospodin poslao Ananiju kako bi mu vratio vid i ispunio ga Duhom Svetim⁵. Kad su apostoli čuli da je Samarija primila Riječ, poslali su Petra i Ivana; „Oni siđoše i pomoliše se za njih da bi primili Duha Svetoga⁶”.

Kada je tom istom prigodom Šimun Magičar pokušao Duha Svetoga dobiti novcem, apostoli su reagirali s negodovanjem⁷. Duh Sveti se ne može kupiti; može ga se dobiti samo molitvom. Sam Isus je vezao dar Duha Svetoga uz molitvu govoreći: „Ako dakle vi, iako zli, znate dobrim darima darivati djecu svoju, koliko li će više Otac s neba obdariti Duhom Svetim one koji ga zaištu!⁸”

¹ DJ 1:14

² DJ 2:2-4

³ Lk 3:21-22

⁴ DJ 2:38

⁵ DJ 9:9-11

⁶ Dj 8:15.

⁷ Dj 8 15 pa nadalje

⁸ Lk 11:13

CHARIS

Catholic Charismatic Renewal International
Service

No dar Duha nije vezao samo uz našu molitvu, već i iznad svega, uz Njegovu molitvu, govoreći: „*I ja ću moliti Oca i on će vam dati drugoga Branitelja*⁹.”

Između molitve i dara Duha postoji jednaka kružnost i prožimanje koje postoji između milosti i slobode. Moramo primiti Duha Svetoga da bismo mogli moliti, i trebamo moliti kako bismo primili Duha Svetoga. Dar milosti dolazi na prvo mjesto, ali nakon primljenog dara potrebno je moliti kako bi se taj dar očuvao i povećao.

Međutim, bitno je da ove riječi ne ostanu samo kao neka vrsta apstraktnog i neodređenog učenja. One moraju nama osobno progovoriti. Želite li primiti Duha Svetoga? Osjećate li se slabo i želite se obući „*sa snagom odozgor*¹⁰?” Osjećate li se mlakima i želite se zagrijati? Suhi i želite se napojiti? Kruti, a želite biti prilagodljivi? Osjećate li nezadovoljstvo prošlim životom i želite se obnoviti? Molite, molite, molite! Neka tihi vapaj nikad ne nestane: *Veni Sancte Spiritus*, dođi Duše Sveti!

Ako se osoba ili skupina vjernika okupi i povuče u molitvu, odlučni da ne ustaju od molitve prije no što budu kršteni Duhom i obučeni snagom odozgor, ta osoba ili ta grupa neće ostati bez primanja onoga što su tražili i doista mnogo više od toga. I upravo to se dogodilo na prvoj duhovnoj obnovi u Duquesneu koja se smatra početkom karizmatičke obnove u katoličkoj crkvi.

Naša molitva mora biti kao ona Marije i apostola ‘jednodušna i ustrajna.’ Jednodušna ili sporazumna (con-corde) (homothymadon) doslovno znači, učinjeno s jednim umom ili s jednom dušom. Isus je rekao: „*Nadalje, kažem vam, ako dvojica od vas na zemlji jednodušno zaištu što mu drago, dat će im Otac moj, koji je na nebesima*¹¹.”

Druga posebnost molitve Marije i apostola je ‘ustrajnost.’ Izvorna grčka riječ koja opisuje tu kvalitetu kršćanske molitve (proskarterountes) ukazuje na upornu, ustrajnu akciju, na čin neprestane marljivosti. Prevodi se upornim, ili postojanim, u molitvi, ali se može prevesti i sa „*tvrdoglavim (odlučnim) ustrajanjem*” u molitvi.

Proskarterountes je vrlo važna riječ jer se u Novom zavjetu najviše koristi pri opisivanju ovog posebnog molitvenog stava. Ubrzo nakon događanja u gornjoj sobi, u Djelima Apostolskim je susrećemo opet, kad čitamo o prvim vjernicima „*koji su pridodani njihovom broju*”, i „*Bijahu postojani u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama*¹²”. I sveti ih je Pavao također molio „*U nadi budite radosni, u nevolji strpljivi, u molitvi postojani!*¹³”. U odlomku iz Poslanice Efežanima čitamo: „*Svakovrsnom se molitvom i prošnjom u svakoj prigodi u Duhu molite. Poradi toga i bdijte sa svom ustrajnošću i molitvom za sve svete*¹⁴.”

⁹ Iv 14:16

¹⁰ Lk 24:49

¹¹ Mt 18:19

¹² Dj 2:42

¹³ Rim 12:12, Kol 4:2

¹⁴ Ef 6:18

CHARIS

Catholic Charismatic Renewal International
Service

Srž ovog učenja dolazi od Isusa koji je apostolima ispričao prispodobu o upornoj udovici poučavajući ih kako „*uvijek trebaju moliti i nikada se ne obeshrabriti*¹⁵”. Kanaanska je žena živa ilustracija uporne molitve koja ne prihvaća obeshrabrivanje te na kraju prima ono što traži. Isprva, ona traži iscjeljenje svoje kćeri, a Isus – kaže Pismo – „*joj ne uzvрати ni riječi*”. Ona inzistira i Isus joj odgovara: „*Poslan sam samo k izgubljenim ovcama doma Izraelova*”. Tada se baca pred njegove noge, a Isus joj odgovara: „*Ne priliči uzeti kruh djeci i baciti ga psicima*”. Kakav odgovor! Dovoljno da vas obeshrabri! Ali Kanaanka ne odustaje i uzvraća: „*Da, Gospodine! Ali psići jedu...*” i Isus radosno uzvikuje: „*O ženo! Velika je vjera tvoja! Neka ti bude kako želiš*¹⁶”.

Dugotrajna molitva, s ustrajnošću, ne podrazumijeva korištenje mnogo riječi, uzaludno se prepuštajući „*blebetanju kao neznabošci*¹⁷”. Ustrajnost u molitvi znači često tražiti, nikad ne prestati tražiti, nikad se ne prestati nadati, nikada se ne predati. To znači ne odmarati se i ne davati Gospodinu odmora, „*O, vi koji podsjećate Jahvu, vama nema počinaka! I ne dajte mu mira dok ne obnovi Jeruzalem, dok ga opet slavom na zemlji ne učini*¹⁸”.

Ali zašto bi molitva bila ustrajna i zašto je Bog ne bi odmah uslišao? Zar nije On taj koji u Bibliji obećava da će odmah slušati, čim ga se pozove, ili bolje rečeno čak i prije nego što je netko završio s molitvom?

„*Prije nego me zazovu, ja ću im se odazvat'; još će govoriti, a ja ću ih već uslišiti*¹⁹.” I Isus govori: „*Neće li onda Bog obraniti svoje izabrane koji dan i noć vape k njemu sve ako i odgađa stvar njihovu?*²⁰”.

Ipak, zar iskustvo očito ne proturječi ovim riječima? Ne, Bog je obećao da će uvijek slušati i to slušati naše molitve bez odgađanja, i tako On to i čini. Mi smo ti koji moramo otvoriti naše oči. Apsolutno je istina da On čuva svoju riječ. Odgađajući spašavanje, on već spašava; zapravo, to odgađanje je već samo po sebi oblik spašavanja.

To je zato što on ne želi prebrzo odobriti molbu molitelja, već mu želi osigurati savršen oporavak. Ovdje moramo razlikovati ispunjavanje zahtjeva u skladu s moliteljevom voljom ili u skladu s njegovim ili njezinim potrebama, gdje naposljetku ovo drugo podrazumijeva njegovo spasenje.

Isus je rekao: „*Ištite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se*²¹.” Nakon čitanja ovih riječi, odmah pomislimo kako nam Isusa obećava dati sve ono što tražimo, i zbunjeni smo kad vidimo da se to rijetko onda događa. Međutim, on je zapravo ovo mislio : „*Tražite me i naći ćete me, kucajte i otvorit ću vam,*” On obećava da će ponuditi sebe; time nudeći više od sitnica koje tražimo od njega, i to obećanje bez iznimke ispunjava. Onaj tko Ga traži taj ga i nađe; onaj koji kuca pronađe vrata otvorena i kad se to dogodi, sve ostalo postaje sekundarno.

¹⁵ Lk 18:1

¹⁶ Mt 15:21

¹⁷ Mt 6:7

¹⁸ Is 62:6-7

¹⁹ Is 65:24

²⁰ Lk 18:7

²¹ Mt 7:7

CHARIS

Catholic Charismatic Renewal International
Service

Duh Sveti se ne izlijeva kako bi osnažio našu sebičnost. Samo bolje pogledajte oko sebe sami. Možda je svog tog Duha Svetoga kojeg si tražio za sebe, Bog dao tebi, ali za druge. Možda je molitva drugih oko vas, zahvaljujući vašim riječima, obnovljena, a vaša se nastavila teško zarađena kao i prije. Drugi prije vas imali su probijena srca, imali grižnju savjesti, plačući se pokajali, a vi, vi ste još uvijek tu i tražite tu milost.

Neka Bog uživa svoju slobodu; učinite pitanjem časti dopustiti Bogu njegovu slobodu. Ovo je put kojim je on odlučio dati vam Duha Svetoga i to je najljepši način. Pitam se jesu li neki apostoli, na dan Pedesetnice, promatrajući pokajničku gomilu dotaknutu Božjom Riječju osjetili i dio zavisti ili zbuđenosti razmišljajući kako oni još nisu ni zaplakali zbog Isusa iz Nazareta? Sveti Pavao, koji je u svojim propovjedanjima bio praćen moći i čudesnim očitovanjima Duha Svetoga, tri puta je molio da ga se oslobodi trna u tijelu, ali nikada nije bio uslišan i morao je prihvatiti da živi s njim „*jer snaga se u slabosti usavršuje*”²².

U karizmatškoj obnovi, molitva se očituje u novoj formi u odnosu na prošlost: to je molitva u grupi ili grupna molitva. Sudjelovanjem u njima, može se razumjeti što je Apostol mislio kad je pisao Efežanima: „*...punite se Duhom! Razgovarajte među sobom psalmima, hvalospjevima i duhovnim pjesmama! Pjevajte i slavite Gospodina u svom srcu! Svagda i za sve zahvaljujte Bogu i Ocu u imenu Gospodina našega Isusa Krista!*”²³. I opet: „*Svakovrsnom se molitvom i prošnjom u svakoj prigodi u Duhu molite*”²⁴.

Poznajemo samo dva osnovna tipa molitve: liturgijsku molitvu i privatnu molitvu. Liturgijska molitva je molitva zajednice, ali nije spontana; privatna molitva je spontana, ali nije molitva u zajedništvu. Potrebni su nam trenuci u kojima možemo moliti spontano, kao što Duh nalaže, ali da istovremeno dijelimo našu vlastitu molitvu s drugima, spajajući razne darove i karizme i obogaćujući jedni druge s našom žarom; ujedinjujući različite ‘plamene jezike’ u jedan plamen. Ukratko, potrebna nam je molitva koja je istovremeno i spontana i u zajedništvu.

Imamo sjajan primjer ove „karizmatške” molitve, ujedno spontane i u zajedništvu, u Djelima, 4. Petar i Ivan, oslobođeni iz zatvora s nalogom da više ne govore u ime Isusovo, vraćaju se svojoj zajednici i započinju s molitvom. Jedan proglašava riječ Svetoga pisma („*Knezovi se rote protiv Gospodina i protiv Pomazanika njegovoga*”), drugi ima proročki dar primjene te iste riječi trenutnoj situaciji; događa se nešto poput „porasta” vjere koja daje hrabrost tražiti „iscjeljenja, znakove i čudesa”. Na kraju se ono što se dogodilo na prvu Pedesetnicu događa ponovno i „*svi se napuniše Duha Svetoga te stanu navješćivati riječ Božju smjelo*”.

Poseban dar, koji je potrebno moliti Duha Svetoga da nam podari ovom prigodom obnove i ujedinjenja organizacija koje služe u Obnovi, je da se čudo tih prvih karizmatških molitvenih skupina oživi, gdje se prisutnost Duha Svetoga gotovo mogla udahnuti i gdje Gospodstvo Isusa Krista nije bila samo istina koju se naviještalo, već se gotovo i opipljivo moglo iskusiti. Ne zaboravimo da je grupna molitva ili molitva u grupi osnovni element koji je zajednički i molitvenim skupinama i karizmatškim bratstvima.

²² 2 Kor 12:8

²³ Ef 5:18-20

²⁴ Ef 6:18

CHARIS

Catholic Charismatic Renewal International
Service

S oba gore spomenuta molitvena stila, može se sudjelovati u molitvenom lancu u pripremi za Pedeseticu. Za one koji vole liturgijsku molitvu, predlažem da se nekoliko puta dnevno, po vašem izboru, ponavlja jedno od sljedećih priziva Duha Svetoga koji se koristi u liturgiji, znajući da se pridružujete nebrojenim skupinama vjernika koji su ih molili prije nas:

„Dođi, Duše Sveti, napuni srca svojih vjernika i zapali u njima vatru svoje ljubavi”. (Za one koji još uvijek vole moliti izvornim latinskim molitvama: „*Veni, Sancte Spiritus, reple tuorum corda fidelium i tui amoris in eis ignem accende*”). Ili: „Pošalji Duha svojega, Gospodine, i obnovi lice zemlje”. Ili: „Dođi, Duše Stvoritelju, posjeti naše umove, ispuni srca koja si stvorio nebeskom milošću”.

Braći i sestrama koji su izvorni govornici engleskog jezika, predlažem da ponavljaju, bilo u samoći ili u grupi, riječi pjesme koju smo preuzeli od braće Pentekostalaca i koje su pratile milijune vjernika kada su primili krštenje u Duhu (zmjenjujući jedninu množinom):

„Spirit of the living God, fall afresh on US: melt US, mold US, fill US, use US. Spirit of the living God, fall afresh on US.”, (Duše živoga Boga, iznova se izlij na nas: otopi nas, oblikuj nas, ispuni nas, iskoristi nas. Duše živoga Boga, iznova se izlij na nas.)

U mojoj knjizi, komentirajući *Veni Creator* (O dođi Stvorče), također sam osmislio i vlastitu molitvu zaziva Duhu Svetom. Ovom prilikom rado ću je podijeliti s onima koji bi se mogli osjećati njome nadahnuti:

Dođi, Duše Sveti!
Dođi, snago i slatkoćo Božja!
Dođi, Ti, pokretu i miru!
Obnovi našu hrabrost,
Ispuni našu samoću u ovom svijetu,
Stvori u nama intimnost s Bogom!
Više ne govorimo kao prorok: „Dođi iz četiri vjetra”;;
Kao da još ne znamo odakle dolaziš;
Kažemo: Dođi, Duše iz probodnog Kristova boka na križu!
Dođite iz usta Uskrsloga!

Fra Raniero Cantalamessa, OFM Cap.